

ROZHOVORY 02. 12. 2024

Rozhovor: „Ušít boty dokáže každý, naučím vás to za jediný den,” slibuje lektorka šití bot Veronika Mocová

Veronika Mocová učí šít boty každého, kdo o to má zájem. Zvládnete to za jediný den a nemusíte mít vůbec žádné předchozí zkušenosti. Za Veronikou jezdí lidé nejen z České republiky a jejím návodem na snadné šití bot se inspirovali mnozí téměř na celém světě. Boty učí šít ručně, bez šicího stroje, kopyt a drahých nástrojů.

Veronika Mocová získala druhé místo v pražském kole **Živnostníka roku 2024**. I když se jí do toho zpočátku nechtělo, lidé kolem ní ji přesvědčili, aby si přihlášku podala. Rozhodla se tedy, že do toho půjde. „Baví mě společenské akce a navíc se ještě rozšíří povědomí o tom, co dělám,” pomyslela si. Přeci jen šití bot není disciplína, kterou by se zabývala většina podnikatelů. Ve finále si odnesla stříbro, které podle svých slov ani náhodou nečekala. **Šití bot** pro ni není jen podnikání, ale hlavně **koníček a vášně**.

Veroniko, jaké je tvoje původní povolání? Co jsi vůbec vystudovala?

„Studovala jsem **textilní průmyslovku**, což by se mohlo zdát, že má k šití blízko, jenže já tam byla na oboru Management a marketing. Když jsem po škole přemýšlela, co vlastně budu dělat, myslela jsem si, že moje místo bude někde u šicího stroje a budu celý život pracovat jako dělnice. Neměla jsem doma vzory, které by mi předurčovali něco jiného. Nikdy mě ani nenapadlo, že bych se mohla dostat na nějakou lepší nebo vyšší pozici. A tak jsem šila. Tedy obšívala, slunečníky. Jenže mi to moc nešlo. Vedoucí si stěžovala, že toho **víc zkazím než udělám**, hrozil mi vyhazov. Tehdy jsem se „hecla“, nastavila jsem si budík a snažila jsem se zvládnout obšít jeden slunečník za jednu minutu. Ve výsledku jsem jim v té firmě zbořila normy, 60 slunečníků za hodinu byl kumšt. Nakonec mě nevyhodili a nabídli mi práci vedoucí skladu. Tak to vlastně bylo vždycky. Taky jsem třeba lepila porcelán. A vždy jsem se v každé práci **posunula z dělnické na vedoucí pozici**. Moje další profesní směřování změnil dotaz kolegy, který mě vezl autem domů poté, co firma, ve které jsme pracovali, zkrachovala. Ptal se, co bych vlastně chtěla v životě dělat. A já mu odpověděla, že účetní. „No tak jdi dělat účetní.“ Taková jednoduchá a z dnešního pohledu logická odpověď byla pro mě zásadní, protože mě do té doby vůbec nenapadlo, **že bych mohla dělat něco, co si opravdu dělat přeju**. Do všeho jsem do té doby byla spíše hozená.“

Takže ses od dělnických profesí posunula ke kancelářským?

„Tak jednoduché to nebylo. **Chodila jsem po pohovorech**, ale všude mě odmítali, protože jsem neměla žádnou praxi. Z účetnictví jsem měla sice maturitu, ale prakticky jsem s ním nikdy nepřišla do styku. V jedné firmě mě však nakonec šanci dali i bez praxe. I tady jsem se nakonec časem posunula výš. Nastoupila jsem jako fakturantka, pozvolna přešla k účetnictví, pak jsem začala dělat mzdové účetnictví, později personalistiku a na rodičovskou jsem odcházela jako manager kvality pro ISO. Když se mi narodily děti, dál jsem ve firmě **pracovala i na rodičovské**, dohromady 12 let.

A rodičovská dovolená Tě přivedla na cestu lektorky šití bot?

„Ne ne, děti nebyly prvními modely na šití bot. Ale manžel. Ten za mnou jednou přišel, že by chtěl **barefoot boty**. Jenže ty byly příliš drahé. Tak jsem začala přemýšlet, jestli by šly nějak vyrobit. Se šitím bot jsem do té doby neměla vůbec žádnou zkušenost. Jen jsem šila oblečení, háčkovala, pletla. Barefoot boty mi tehdy přišly jako takové neboty a říkala jsem si, že tím pádem to **nemůže být těžké je ušít**. A tak jsem se začala zajímat o to, jak jsou barefoot boty vlastně dělané. Z jakého jsou materiálu, jak jsou šité. No a pak jsem se rozhodla, že si zajdu na kurz šití bot s tím, že manželovi ty boty ušiju.“

To byly tedy Tvé první boty?

„Nakonec ne, protože lektorka mi řekla, že není možné šít boty na někoho jiného. **Je potřeba, abych je šila na sebe**. To jsem nechtěla, protože se mi původně ty boty moc nelíbily, byly v mých očích takové indiánské a já tehdy nosila s mými 160 cm boty jediné na klínku, ale nic jiného mi nakonec nezbylo. Popravdě, byla jsem tím, že je nemůžu šít na muže tak otrávená, že mě to ani nebavilo. Ale sledovala jsem ten postup a zjišťovala jsem, co všechno budu muset nakoupit, abych mohla manželovi ty boty ušít pak doma. A **skutečně jsem je poté ušila**. Jedny, druhé... neskutečně mě to chytlo. Pak se mi začaly ozývat kamarádky, jestli bych mohla ušít boty jim. A já jim na to odpověděla, ať si je přijdou ušít samy.“

A co ty Tvoje první boty, máš je ještě dneska?

„Nemám, mě to tehdy na tom kurzu tak nebavilo, že jsem říkala, že si **šiju květináč na kytky**. Několikrát jsem je pak ještě přešívala, aby byly nositelné. Nakonec jsem je hrdě nosila, ale měly spoustu vad a chyb. Po roce jsem ty chyby začala vidět a tak jsem si vytvořila úplně nový střih. A začala jsem šít boty jiným způsobem, než jakým jsem je šila do té doby. Vtipné bylo, že si spousta lidí myslela, že šiju boty, protože jsme chudí a nemáme peníze. Vlastně **spousta lidí si něco takového myslí dodnes**. Myslím, že je to pozůstatek z režimu, kdy toho příliš v obchodech nebylo, nebo na to nebyly peníze a tak si lidé museli oblečení doma vyrábět. Z toho tedy mnohým vyplývá, že když si něco doma šijete, je to ta horší varianta, než když si to jdete koupit do obchodu a znamená to, že jste chudí. Jednou mi dokonce jedna žena řekla: To je tak těžká doba, že si musíte šít boty?”

NEPŘEHLÉDNĚTE REPORTÁŽ: [Na vlastní kůži: Za jediný den jsem si ušila vlastní boty. Zvládnete to taky](#)

Kde se zlomila ta pomyslná hranice mezi domácím šitím a podnikáním?

„Šití bot mě bavilo víc a víc, prakticky jsem nedělala nic jiného a také jsem se v té době rozhodovala, zda se vrátím po rodičovské dovolené do firmy na plný úvazek. **Nebylo to pro mě úplně lehké rozhodnutí**, protože jsem volila mezi jistým zaměstnáním (a jistou mzdou) a mezi podnikáním, které jistě nebylo vůbec. Nakonec jsem zvolila to, co si mě zkrátka volalo jako srdeční záležitost. Měli jsme s manželem našetřeno 50 tisíc. Všechny peníze jsem vybrala a nakoupila pomůcky a materiál. Skončili jsme na nule, bez rezervy, kdyby se cokoliv stalo. **Byl to odvážný krok a hodně stresující**. Začala jsem s kurzy jezdit po celé republice, spala jsem ve spacáku na zemi vedle beden s materiálem, žila jsem na kurzech tehdy jak kočovník. Ze začátku byly na kurzu třeba jen tři lidi, později ale i čtrnáct. A postupně se o mé práci začalo víc a víc mluvit.”

Z čeho šiješ boty a jaké vybavení je k takovému šití potřeba?

„Boty šiju výhradně z kůže. **Ostatní materiály nemají ty správné vlastnosti**, které potřebuji. Ne, že bych to nedokázala, ale musela bych vymyslet úplně jinou technologii výroby. A taky bych už potřebovala stroj. To už ale nechci, snažím se šít boty tak, **aby si je doma mohl vyrobit opravdu každý**. I mamka s miminkem v paneláku. Nešiju boty na kopytě, používám jiné pomůcky. Používám jich vlastně tak málo, že pokud je někdo domácí kutil, tak většinu z nich už doma má. Potřebujete **nůžky, papír, pravítko, děrovací kleště, šídlo, kůži, lepidlo, barvu, sedlářskou jehlu, voskovanou nit a plotnu**. Všechny pomůcky seženete v galanterii, papírnictví nebo železářství. Moje boty jsou spíše **krejčovina než ševcovina**.”

Kdo na kurzy šití bot nejčastěji chodí?

„Absolutně nejde paušalizovat. Ženy, muži, mladí, starší... Jedno však mají společné. **Jsou to úplní začátečníci**, kteří nikdy nic neušili. Byla tu dokonce paní, která se mi tu rozplakala, protože jí vždycky všichni říkali, že je levá a nic neumí. Tady si ušila boty. A nejezdí za mnou jen lidé z Česka. Na kurz mi třeba přiletěl i tatínek s dcerou z Řecka. Pán má pět dcer a každou dceru chce naučit něco, pro co má talent. U této slečny to měl být kurz výroby oblečení. Místo toho našel mě a šití bot, tak do toho šel. Holčičce bylo devět let a opravdu si ušila boty. **Oba tu šili dva dny v kuse**. Měli s

sebou dokonce překladatelku. Moje on-line kurzy nebo e-booky si však běžně kupují i lidé v zahraničí.”

Říkáš, že šití bot trvalo dva dny. Jak dlouho trvá ušít boty nějaké jednodušší? A jaký je postup šití bot?

„Na kurzu pro začátečníky trvá šití bot jeden den. **Já sama už ušiju boty třeba za čtyři hodiny.** A jak na to? Nejdříve rysujeme, stříháme z kůže, barvíme, šijeme, lepíme. A nechybí ani dokončovací práce jako je máčení, lesk a podobně.”

Co Tebe osobně na šití bot nejvíce baví?

„Já jsem spíš návrhář, takže mě nejvíc baví dělat střih. **A baví mě design.** Vlastně mě ale baví celé to šití bot, protože to není jednotvárná činnost. A pokud se chceš zeptat, jestli je šití bot těžké, tak není. Boty nejsou náročné na výrobu. Je tam jen hodně měnících se činností po sobě jdoucích.”

Některé ženy mají plné skříně oblečení, které se jim tam už sotva vejde. Předpokládám, že u vás doma je přetékající botník nebo se mýlím?

„Dříve jsem měla oblíbený jeden pár bot. **Ted' už jich mám opravdu hodně.** A šiju pořád hezčí a lepší boty. Vždycky se pro nějaké rozhodnu a chci je mít. V létě jsem měla třeba osm párů bot a nemohla jsem se rozhodnout, které si obout. Na zimu mám letos jen jedny boty. Ale mám rozešité další, na které se moc těším. Miluju ručně malované boty. Lidé mě zastavují a ptají se mě, kde jsem si ty boty koupila. Pausálně **nejsem megaloman, spíš minimalista.** U oblečení za jeden nový kus musí jít jiný z šatníku pryč. Ale v botách se mi to nedaří, tam se mi to nějak vymklo z ruky.”

Veroniko a od šití bot pojďme ještě kousek dál. Když už mám ručně ušité boty, jak bych se o ně měla správně starat, aby co nejdéle vydržely?

„Jedná se o kožené boty, které nemají podšívku, **nejsou prošívané, takže s tím je třeba k nim přistupovat.** Není to tak, že nesmí zmoknout, ale stání ve vodě nebo chození v hlubokém sněhu jim nesvědčí. Pokud je člověk používá vycházkově a pravidelně je voskuje, přijdou mi nesmrtelné. Já mám ráda čisté boty, takže kdykoliv jdu ven, tak si boty voskuji. Vosk pak zabraňuje nečistotám a chrání kůži před vlhkem. No a protože si je celé umíte vyrobit, **umíte si pak boty sami opravit,** pokud se třeba odlepí podrážka anebo si ji prošlapete. Pokud v botách zmoknete, je potřeba před tím, než je vezmete znovu na nohy, nechat proschnout a opět jim věnovat péči. V zimě používám na boty pak ještě další impregnaci.”

Autor článku: [Monika Poledníková](#)